

Láng Orsolya

Szegedi széljegyzet

A régi zsinagóga
nagy marcipántorta.
Díszei csillámló majolikák.
Valaki egy korált szed ízeire benne,
s az korallként építi újra magát.
A kerítés előtt macskaköves út.
Egy macska íriszében, odaát,
az íriszek némán bólogatnak.
Kinyílik, s a széltől vizenyős szemét
becsukja egy ablak.
A tavaszi zápor
lepereg e tájról.
Lágy platánok törzsén cseppjei matatnak.

Álljon itt

Fehér falon antik gobelin.
(Halványan érezni a naftalinszagot.)
A kárpitba hímezett fekete hölgy
keccsel tartja a kottalapot.
A fekete úrfi válla fölé hajol,
és nyakszirtjére súgja: Jó napot.
A két alak fekete gyászkeretben
az élet szépségét hivatott jelezni.
Kis uszkár, virágcsokor, zene:
kellékek önfeledni.

De álljon elő megfejtésül
(mint rejtvények végén, zárójelek között),
ki búcsúzásul űrt hagyott, jeléül
annak, hogy elköltözött –
a karcsú hölgy: csontsovány nagyapám.
A fölébe hajló csinos úr: a halál.
A partitúra, melyben a hölgy lapoz,
legyen az élet kottája legott.
S mondjuk, hogy darabját végigzongorázta,
mielőtt lovagja megbabonázta.